

Lõwwi ja Rebbane.

Lõwwi olli ennemuiste kõiks mõtša ellajide üllemb ja kunningas; ta olliwannas jänu, nink es jaksä ni hõlpsaste toidust harda, kui enne sedda, nore põlwek. Sis wõt temma nüüd kätre, ja heit henda pessa harwa sisse, pu jure alla nink nakkas haigust tännitama. — Kui sis mõtša ellaja tullima tedda kääma, oigas temma raskeste wasta, ja kõnnel egga üttele: Oh armas lats, sa näet kül, et minno ello päiwa otsa sawa, ma tahhas tõist kunningast sädä; tulle ometiggi liggimballe, et meije katekesse targembat nõwwo kocko peasse. — Kui sis kedda sinna pessa haugo sisse astse, joop sis ka wanuo lõwwi tõmmas tedda kühste nink hammastega lõhki, ja pand lihhe nõhka. —

Nida ol mõnnelegi ellajalle, wagga ja wargale siadnu, — wai! sis tulli wanna kawwal Rebbane ka kunninga pessa su ette, kälje sisse pole, ent siski ta kaggona liggidale es astu.

Lõwwi üttel tälle: Terre, terre armas latsi olle terwe kaema tullemast. Es sa liggimballe ei astu, et sa omma wanna haige kunningaga mois su täus jutto ajada. Ent middasä, söbber, ni wallusaste silmaga selletat? —

Rebbane iks kawwal ja tark, kostse wasta: Ma näe siin paljo jälgi, mes sinno pessa pole teed tähhendama, ja ei ka üttele ainustiggi te jälge, mes taggasi peas juhhatama; se perrost ma pelgan, selle et ne jälle keelwa julgembat eddesi astumist.

Ö p p e t u s.

Parremb iks, melega ette mõttelba, kui kahjo takkan kahitseda.